

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 27/2022-57

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 72/2020 a jeho uzneseniu z 13. mája 2021 a postupu Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 63/2021 a jeho uzneseniu z 2. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj ich uzneseniami. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd tieto rozhodnutia zrušil a prepustil ho na slobodu. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatných príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu v spolupáchateľstve v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 20 k § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona a prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 352 ods. 1 Trestného zákona. Podľa opisu skutku detailne uvedeného v obžalobe podanej 15. júla 2020 mal sťažovateľ ako spoludlžník s [REDAKOVANÉ] v úmysle získať neoprávnený prospech z bankového úveru na kúpu nehnuteľnosti, uviesť dvom bankám nepravdivé údaje a predložiť listiny nezodpovedajúce skutočnosti. Banky žiadosti

o poskytnutie úverov zamietli z iných dôvodov, ale v prípade poskytnutia žiadaného úveru by im bola spôsobená škoda vo výške 400 000 eur.

3. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 2 Tos 157/2020 zo 16. novembra 2020 bol sťažovateľ podľa § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku znova vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Okresný súd Martin (ďalej aj „okresný súd“) uznesením č. k. 3 T 72/2020 z 13. mája 2021 zamietol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku zamietol žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou ponúknutou [REDAKOVANÉ] a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

5. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 23 Tos 63/2021-2773 z 2. júna 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

6. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nedošlo k zásadným zmenám vo vzťahu k dôvodom väzby, ako boli ustálené v uznesení krajského súdu zo 16. novembra 2020. Dôvody tzv. preventívnej väzby sťažovateľa [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] naďalej trvajú, sú naliehavé a sú naplnené všetky materiálne i formálne podmienky väzby. Označil svedkyňu [REDAKOVANÉ], ktorej výpoveď (predovšetkým druhá) je významná z hľadiska dôvodného podozrenia sťažovateľa, ale aj mená svedkov, ktorých výpovede (korešpondujúce aj s listinnými dôkazmi, pozn.) podozrenie dokresľujú. Svedok [REDAKOVANÉ] potvrdil, že ho sťažovateľ požiadal o kontaktovanie svedka [REDAKOVANÉ] kvôli výrobe pečiatky mesta [REDAKOVANÉ]. Svedok [REDAKOVANÉ] oslovenie [REDAKOVANÉ] potvrdil a zabezpečil mu cez svedka [REDAKOVANÉ] pečiátku. Podľa výpovede svedka [REDAKOVANÉ] sťažovateľ potreboval vytvoriť sebe a „[REDAKOVANÉ]“ plat v kúpenej obchodnej spoločnosti a na Sociálnej poisťovni potreboval zistiť možnosť spätného vytvorenia za 3 mesiace. Svedok [REDAKOVANÉ] uviedol, že podpis na plnomocenstve mu nepatrí a že nevedel o úvere. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] uviedla genézu žiadostí o úvery a tiež to, ako za ňou chodil sťažovateľ s [REDAKOVANÉ], resp. aj s [REDAKOVANÉ]. Traja svedkovia za poškodené subjekty potvrdili podklady pre žiadané úvery. Súd ďalej poukázal na znalecký posudok z odboru písomoznalectva so záverom o nevyhotovení podpisu [REDAKOVANÉ], na znalecký posudok z odboru elektrotechniky so zistením o nájdení súboru obsahujúceho zobrazenie pečiatky mesta [REDAKOVANÉ], na znalecký posudok z odboru ekonómie a manažmentu so zisteniami k fungovaniu spoločnosti [REDAKOVANÉ] a na ďalšie listinné dôkazy. Dôkazy podľa súdu nasvedčujú právnej kvalifikácii skutku sťažovateľa uvedenej už v bode 2, pričom dôvodnosť podozrenia, že sa skutku dopustil sťažovateľ, sa zvýšila po podaní obžaloby.

7. K dôvodnej obave podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd poukázal na okolnosti skutku a na osobu sťažovateľa. Uviedol, že podľa odpisu z registra trestov bol sťažovateľ 8-krát odsúdený za spáchanie majetkovej a násilnej trestnej činnosti, naposledy rozsudkom Okresného súdu Žilina z 30. marca 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 28. novembra 2018 na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov pre spáchanie trestného činu vraždy v spolupáchateľstve, ktorý vykonal 2. decembra 2020. Sťažovateľ sa v minulosti dopustil aj rovnakých, resp. podobných majetkových trestných činov, pre ktoré je stíhaný aj v aktuálnom konaní. Sťažovateľ je osobou s výraznými sklonmi k páchaniu trestnej

činnosti. Skutku kladenému mu aktuálne za vinu sa mal dopustiť v čase trvania náhrady väzby formou probačného dohľadu v inej trestnej veci. Podľa listín predložených prokurátorom sa mal sťažovateľ dopustiť v čase trvania náhrady väzby ďalších dvoch trestných činov [obzvlášť závažný zločin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a pokračovací zločin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona]. Podľa súdu je nepochybné, že predchádzajúce dlhoročné výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody ani hrozba nariadenia výkonu väzby na sťažovateľa nemali taký vplyv, aby sa nevyskytol v situácii, keď je opätovne podozrivý zo spáchania trestného činu, a preto je ho potrebné dočasne izolovať od spoločnosti, čím sa mu zabráni v prípadnom ďalšom páchaní úmyselnej trestnej činnosti.

8. K žiadosti o nahradenie väzby okresný súd poukázal na nahradenie preventívnej väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka s nariadenou kontrolou technickými prostriedkami a uloženými primeranými povinnosťami a obmedzeniami uznesením Okresného súdu Žilina zo 16. novembra 2016 ako na nevyužitú možnosť sťažovateľa preukázať vedenie riadneho života na slobode. V krátkej dobe sa sťažovateľ mal dopustiť konania, pre ktoré bol vzatý do väzby uzneseniami z mája, resp. júna 2018. Osoba sťažovateľa preto nedáva dostatočnú záruku, že po prípadnom prepustení z väzby na slobodu by viedol riadny život. Naopak, je dôvodná obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti napriek peňažnej záruke ponúkanej jeho družkou [REDAKOVANÉ]. Sudca poukázal na potrebu výnimočných okolností pre prijatie peňažnej záruky, ktorých existenciu nezistil. Peňažnú záruku ponúkanú [REDAKOVANÉ] označil sudca za nedostatočný inštitút na rozptýlenie obavy z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom. Odmietol aj jej výsluch, považujúc ho za nadbytočný pri nedostatočnosti peňažnej záruky vzhľadom na osobu sťažovateľa a povahu prípadu.

9. Pri skúmaní možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka dospel k jednoznačnému záveru o nemožnosti nahradenia a uloženia primeraných obmedzení. Substitúcia väzby v tomto prípade s poukazom na charakter trestnej činnosti, vykreslenú osobnosť sťažovateľa, konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvodnosť väzby a okolnosti skutku sa súdu javí celkom nedostatočná. Prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu by po zohľadnení účinkov dohľadu výrazne zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného konania. Opäť súd poukázal na dopustenie sa viacerých konaní vykazujúcich znaky úmyselných trestných činov napriek dobrodeniu v podobe nahradenia väzby dohľadom. Uzavrel, že u sťažovateľa nie je možné väzbu ako zaisťujúci prostriedok nahradiť žiadnym inštitútom, ktorý by sudca považoval za dostatočný.

10. Krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. K námietkam týkajúcim sa zákonnosti pôsobnosti krajského súdu ako nadriadeného súdu uviedol, že podľa predpisov vymedzujúcich pôsobnosť súdov je Krajský súd v Žiline pri prejednávaní trestných vecí nadriadeným súdom na prejednanie a rozhodnutie o riadnych opravných prostriedkoch Okresného súdu Žilina a okresného súdu. Poukázal však na to, že v prejednáwanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uznesení č. k. 1 Ndt 18/2020 z 27. októbra 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) vyslovil, že rozhodovanie Krajského súdu v Žiline o sťažnostiach a návrhu sťažovateľa na odňatie a prikázanie veci by sa nejavilo navonok ako objektívne a nestranné, preto rozhodol o jej odňatí Krajskému súdu v Žiline a jej prikázaní Krajskému súdu v Trenčíne. Objektívna pochybnosť o nezaujatosti sudcov vo vzťahu k sťažovateľovi predstavovala dôležitý dôvod na odňatie a prikázanie veci. Podľa krajského súdu je z citovaného uznesenia

najvyššieho súdu nepochybné, že krajský súd je zákonným súdom druhého stupňa (nadriadeným súdom voči súdu prvého stupňa). Na tom nič nemení ani okolnosť, že vo výrokovej časti uznesenia najvyššieho súdu sú konkrétne trestné veci týkajúce sa sťažovateľa označené spisovými značkami Krajského súdu v Žiline. Krajský súd (s odvolaním sa na rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 2 Ndt 16/2013 z 1. októbra 2013 a č. k. 4 Ndt 6/2021 z 2. marca 2021) zdôraznil, že vo výrokovej časti uznesenia najvyššieho súdu sú uvedené konkrétne spisové značky, pretože odňať vec zákonnému sudcovi možno len vtedy, keď už má vo veci konať a rozhodovať. Výrokovú časť je potrebné vykladať spolu s odôvodnením, preto je nepochybné, že a) Krajský súd v Žiline v trestnej veci sťažovateľa podľa obžaloby na základe odňatia veci nie je zákonným druhostupňovým súdom voči súdu prvého stupňa prejednávajúcim túto trestnú vec a b) prikázanim tejto veci krajskému súdu sa tento stal novým druhostupňovým súdom.

11. Krajský súd pritom už sám rozhodol o odňatí veci Okresnému súdu Žilina podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku uznesením č. k. 2 Nto 12/2020 zo 16. novembra 2020, o vzatí sťažovateľa do väzby (bod 3) a Okresný súd Martin v tejto veci už koná ako súd prvého stupňa. Krajský súd je ako zákonný súd povinný rozhodovať o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam okresného súdu vo veci obžalovaného sťažovateľa, pretože najvyšší súd mu „zveril“ rozhodovanie nielen o väzbe, ale aj „výber“ podriadeného okresného súdu na meritórne rozhodnutie vo veci sťažovateľa. Krajský súd z týchto dôvodov s odkazom na analogické použitie § 32 ods. 6 Trestného poriadku a na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 Ndt 19/2020 z 19. novembra 2020 osobitne nerozhodoval (nekonal) o návrhu sťažovateľa na odňatie a prikázanie veci z 13. mája 2021, pretože jeho dôvodom bol len procesný postup súdov.

12. Podľa krajského súdu okresný súd postupoval procesne správne, keď o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenej 6. mája 2021 rozhodoval bez meškania na výsluchu 13. mája 2021, kde mal sťažovateľ možnosť vyjadriť sa. Krajský súd zdôraznil, že nepreskúmaval iné skoršie vydané rozhodnutia súdov vo veci. Okresný súd sa dôsledne zaoberal trvaním dôvodov väzby, dôvodnosťou trestného stíhania a existenciou dôvodnej obavy podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Aj podľa krajského súdu sa na dôvodoch väzby ustálených skoršími rozhodnutiami nič nezmenilo. Pri dôvodnosti stíhania poukázal na svedkov, ktorých výpoveďami je sťažovateľ usvedčovaný z trestnej činnosti, aj na korešpondujúce listinné dôkazy, ako na nich poukázal okresný súd. Nové dôkazy výrazne v prospech sťažovateľa, ktoré by oslabili dôvody väzby, neboli produkované. Naďalej je dôvodná obava, že by sťažovateľ mohol na slobode pokračovať v trestnej činnosti. Krajský súd poukázal na to, že dôvod preventívnej väzby vyplýva zo skutočnosti, že sťažovateľ bol už 8-krát súdne trestaný, a poukázal na posledné odsúdenie. Sťažovateľ sa v minulosti dopustil rovnakých, resp. podobných majetkových trestných činov, ktoré sú mu kladené za vinu aj v súčasnosti, preto ho možno podľa krajského súdu hodnotiť ako osobu s evidentnými sklonmi k páchaniu trestnej činnosti rôzneho charakteru, najmä majetkového a násilného. Stíhanej trestnej činnosti (nielen tej uvedenej v obžalobe) sa mal dopustiť v čase nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka s nariadenou kontrolou technickými prostriedkami a uloženými obmedzeniami a povinnosťami v inej trestnej veci. Okresný súd správne konštatoval, že v minulosti sťažovateľovi uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody pravdepodobne nemali na neho potrebný prevýchovný vplyv. V závere dodal, že rozhodovanie o väzbe podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku je v rovine pravdepodobnosti vo vzťahu k dôsledkom, ktoré môžu nastať, ak

nebude obvinený vo väzbe. Nie je nevyhnutné, aby zo strany väzobne stíhaných k takýmto konaniam už došlo.

13. Účel sledovaný väzbou z uvedených dôvodov nemožno nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka či prijatím záruky. Pri skutkových okolnostiach prípadu a osobe sťažovateľa ani krajský súd takéto náhrady nepovažuje za dostatočné, a to ani za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností či využitia technických prostriedkov. V aktuálnom štádiu konania nie je možné nahradiť väzbu iným miernejším inštitútom sledujúcim rovnaký účel ako priamy výkon väzby. Zdôraznil, že v minulosti realizovaný výkon inštitútov nahradzujúcich inak priamy výkon väzby zjavne svoj účel nesplnil. Stotožnil sa aj s odmietnutím vypočít' k ponúkanej peňažnej záruke. Poukázal na potrebu výnimočných okolností prípadu pre odôvodnenie navrhovaných náhrad väzby pri obzvlášť závažnom zločine, ktoré u sťažovateľa podobne ako okresný súd nezistil.

14. Ďalšie trvanie väzby podľa krajského súdu nie je v rozpore so zásadami subsidiarity a proporcionality. Aj pri prihliadnutí na záujem účinnej ochrany práv a oprávnených záujmov iných osôb, najmä ich majetku, je potrebné v súčasnom štádiu stíhania obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa väzbou. Z hľadiska posúdenia zákonnosti trestného stíhania neboli podľa súdu zistené žiadne iné závažné nedostatky, neboli zistené subjektívne priet'ahy okresného súdu, ktorý postupuje bez zbytočných priet'ahov. Nebolo zistené nedodržanie procesných lehôt týkajúcich sa trvania väzby sťažovateľa (celková lehota väzby nemôže presiahnuť 48 mesiacov). Napokon sa krajský súd vyjadril k neupovedomeniu sťažovateľa o termíne a mieste rozhodovania o jeho sťažnosti so záverom, že predseda senátu jeho účasť nepovažoval za potrebnú, pretože všetky okolnosti boli v miere potrebnej na rozhodnutie objasnené.

II.

Argumentácia sťažovateľa

15. Proti postupu okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní, ako aj proti napadnutým rozhodnutiam sťažovateľ argumentuje:

a) V trestnom konaní vedenom proti jeho osobe dochádza k zbytočným priet'ahom. V čase rozhodovania o jeho osobnej slobode sa konanie viedlo už viac ako tri roky bez nariadenia jediného hlavného pojednávania, 12 mesiacov po podaní obžaloby nebolo vykonané jediné hlavné pojednávanie. Krajský súd ani pri jednej zo 4 doterajších revízií rozhodnutí súdu prvého stupňa o väzbe nevykonal analýzu trestného spisu vo vzťahu k priet'ahom súdov a orgánov činných v trestnom konaní a k tomu, či nie je porušované právo byť súdený v primeranej lehote, právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú dobu alebo právo byť prepustený počas konania. Krajským súdom zdôrazňovaná správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia okresného súdu poslúžila na obchádzanie účelu ústavnej ochrany a možno až na zneužitie zákonných formulácií, a to z dôvodu, že dochádza k neustálym priet'ahom v trestnom konaní, keď väzba neplní preventívny, iba represívny charakter. Krajský súd svojvoľne obhajoval správnosť a zákonnosť prvostupňového rozhodnutia vo vzťahu k porušovaniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na spravodlivý proces s využitím vlastných dohadov a vôbec nevzal do úvahy otázku ochrany ústavnosti a ochranu osobnej slobody pred obmedzením opätovnou väzbou. Nešlo pritom o trestnú vec, ktorá by bola mimoriadne zložitá. Postup súdov a orgánov

činných v trestnom konaní v jeho väzobnej veci nemožno považovať za osobitne starostlivý a urýchlený, preto podľa zákona pominul dôvod na ďalšie trvanie väzby a sťažovateľ musí byť prepustený na slobodu.

b) Napadnuté rozhodnutia porušujú právo na riadne odôvodnenie, sú nepreskúmateľné, arbitrárne, iba kopírujú totožné časti z predchádzajúcich rozhodnutí. Sú bez relevantnej argumentácie dávajúcej odpoveď na konkrétne námietky sťažovateľa o nezákonnosti celého konania o väzbe, o zákonnosti sudcu, o dĺžke väzieb v ich súbehu s obmedzeniami vo výkone trestu odňatia slobody, o vecných dôvodoch trvania väzby, o naliehavosti dôvodov väzby, o extrémnom nesúlade skutkových zistení a právnych záverov medzi predošlými rozhodnutiami krajského súdu o väzbe, o práve na prezumpciu neviny a o vzniku zbytočných prieťahov v konaní. Namiesto skúmania porušenia ústavných práv súdy svoju zodpovednosť nezákonne prenášajú na sťažovateľa, čím sa ochrana jeho práv stala iluzórnou. Krajský súd vôbec neuvádza sťažovateľovu argumentáciu, reaguje na ňu len na 5 riadkoch. V ostatnom je odôvodnenie povrchné, všeobecné a formalistické. Neodôvodnil svoje rozhodnutie z hľadiska, či obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa je primeraným a nevyhnutným opatrením a či ide o spravodlivú rovnováhu medzi konfliktnými záujmami.

c) Súdny nepostupovali podľa relevantných noriem, pretože posudzovali prioritne osobu sťažovateľa a jeho minulosť ako väzobný dôvod bez náležitého preskúmania a odôvodnenia svojich rozhodnutí. Poukázaním na 8 odsúdení došlo k porušeniu prezumpcie zahľadania odsúdenia a náležité rozhodovanie si vyžadovalo zohľadniť vedenie riadneho života ako predpokladu pre zahľadanie odsúdenia. Nezaoberali sa posúdením ďalších významných faktorov, ktoré mohli mať vplyv na existenciu nebezpečenstva pokračovania v trestnej činnosti. Mali sa vysporiadať s argumentáciou, že práve súhrnným trestom „*spájania, rozpájania vecí*“ dochádzalo k navyšovaniu trestných záznamov u sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, na základe akých skutkových zistení a úvah dospel k záveru, že v minulosti uložené nepodmienečné tresty nemali na sťažovateľa prevýchovný vplyv. Podľa sťažovateľa nie je zrejmé, či sa súdy touto otázkou vôbec zaoberali, pretože on v odôvodnení obsiahnutom v zápisnici o výsluchu z 15. marca 2021 na to výstižne poukázal a predložil súdu dôkazy poukazujúce na jeho charakter a nápravu počas výkonu trestu odňatia slobody.

d) Návrh na prikázanie a odňatie veci proti krajskému súdu bol predložený krajskému súdu, ktorý rozhodol zákonom nepredvídateľným spôsobom, pretože o tomto návrhu rozhodol iný súd než ten zriadený zákonom. Došlo k ľubovoľnej zmene príslušnosti na rozhodovanie o návrhu na odňatie a prikázanie veci. Krajský súd o návrhu nerozhodol, odignoroval ho, čím zásadne porušil § 23 Trestného poriadku, napriek tomu vydal napadnuté rozhodnutie z 2. júna 2021. Mal ho predložiť najvyššiemu súdu. Konal nezákonne a účelovo, čo argumentačne ospravedlňoval difamujúcimi špekuláciami povýtrhávanými z kontextu práva v snahe obísť a dosiahnuť nerozhodovanie o návrhu zákonom definovaným súdom. Sťažovateľovi tak bolo odňaté právo na nestranný, zákonom definovaný súd. Argumentácia krajského súdu, podľa ktorej dôvodom návrhu bol len procesný postup súdov podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, je arbitrárna, pretože súd sa nevysporiadal s judikatúrou ústavného súdu, podľa ktorej ide o spôsobilú námietku zaujatosti, ak obsahuje okolnosti znamenajúce protizákonný, resp. svojvoľný postup súdu v konaní.

e) V dôsledku nerozhodnutia o návrhu na odňatie a prikázanie veci do vyhotovenia ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté o žiadosti o prepustenie z väzby. Márne uplynulo 31 dní a takýto postup je porušením povinnosti konať a rozhodovať urýchlene. Krajský súd síce rozhodol do 3 dní od predloženia veci o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu a 7. júna 2021 vrátil spis okresnému súdu, konanie teda nepresiahlo 8 dní, stále je však v omeškani s rozhodnutím o celom návrhu sťažovateľa, nevyčerpal predmet konania.

f) Okresný súd nerozhodol a nepostupoval správne pred a pri rozhodovaní o zamietnutí ponúknujej peňažnej záruky. Osobne mal vypočítať osobu ponúkajúcu peňažnú záruku a až potom ustáliť, či by tento procesný prostriedok mohol odstrániť dôvodnú obavu z prípadného ďalšieho naplnenia dôvodov väzby. Súdny mali pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby posudzovať aj to, či je vo väzbe len po nevyhnutnú alebo primeranú dobu, keďže je v opätovnej väzbe, a či orgány činné v trestnom konaní a súdy postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlenním, majúc na zreteli predovšetkým zložitost veci, konanie príslušných orgánov a konanie sťažovateľa.

g) Sťažovateľ namietal aj znemožnenie prípravy obhajoby v dôsledku neoznámennia predmetu nariadených hlavných pojednávaní z mája a júna 2021.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenní práva na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru], práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na zákonného sudcu a zákonný súd podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu.

17. Ústavný súd ústavnú sťažnost sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnost obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a prítomnosti viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti (petit, právne a skutkové dôvody) ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

III.1. K namietanému porušenniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu:

19. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému rozhodnutiu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd,

pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

20. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím a postupom krajského súdu:

22. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej zdôraznil, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozhodnutím o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani čl. 6 ods. 1 dohovoru (základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, právo na spravodlivý proces), keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (m. m. III. ÚS 622/2016). Formulovaný záver sa rovnako vzťahuje i na namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy. Sťažovateľom namietané nedostatky pri rešpektovaní jeho práv pri rozhodovaní o pozbavení jeho osobnej slobody je možné zaradiť pod čl. 5 ods. 4 dohovoru.

23. Ďalej ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, nie čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru, ktoré sú aplikovateľné v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby (uvalení väzby). Článok 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru sa, naopak, *ratione materiae* vzťahuje predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby). Napadnuté rozhodnutie krajského súdu sa evidentne týka ďalšieho trvania pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, nie jeho prvotného vzatia do väzby. Sťažovateľove námietky týkajúce sa prípadného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu v označenom konaní preto ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnené (obdobne napr. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07) s tým, že v okolnostiach daného prípadu bolo potrebné posúdiť ich z hľadiska sťažovateľom označeného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

24. Vychádzajúc z uvedeného, z dôvodu, že na vec sťažovateľa (týkajúcu sa rozhodovania o jeho osobnej slobode) sú neaplikovateľné ustanovenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy ani čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri

predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu a práva na urýchlené konanie o osobnej slobode s osobitnou starostlivosťou:

25. Sťažovateľ namieta zbytočné priet'ahy v trestnom konaní a nedostatočné zohľadnenie zbytočných priet'ahov súdmi pri rozhodovaní o svojej osobnej slobode. Pokiaľ sťažovateľ namieta dĺžku trvania prípravného konania, túto nemožno podľa názoru ústavného súdu pripísať na vrub konajúcim súdom, ktoré jeho dĺžku nemohli nijakým spôsobom ovplyvniť. Ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ktorého obsah je v zásade zhodný) sa v zmysle jeho účelu mal sťažovateľ domáhať v relevantnom čase, t. j. v čase trvania trestného konania pred orgánmi činnými v prípravnom trestnom konaní.

26. Ústavná sťažnosť v znení navrhovaného petitu smeruje iba proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, nesmeruje však proti samotnému postupu všeobecných súdov konajúcich v jeho trestnej veci, neobsahuje ani príkaz pre súd, aby konal bez zbytočných priet'ahov. Petit ústavnej sťažnosti v tejto časti zjavne nezodpovedá odôvodneniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, a preto táto časť ústavnej sťažnosti nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Ústavný súd z dôvodu nedostatku takej významnej náležitosti sťažovateľa nemal dôvod vyzývať na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti a ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

27. Z dôvodu materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti a pri zohľadnení skutočnosti, že sťažovateľ žiadal aj o ustanovenie advokáta, ústavný súd nad rámec uvedeného v rozsahu námietok sťažovateľa k postupu okresného súdu vo veci samej uvádza nasledujúce skutočnosti.

28. Čo sa týka obdobia, ktoré mohol ústavný súd posudzovať, tak toto je pri viazanosti návrhom (§ 45 zákona o ústavnom súde) vymedzené doručením veci okresnému súdu 11. decembra 2020 po jej odňatí Okresnému súdu Žilina uznesením krajského súdu č. k. 2 Nto 12/2020 zo 16. novembra 2020. Až od tohto dňa mohol okresný súd ovplyvniť postup vo veci sťažovateľa. Obžaloba síce bola podaná 15. júla 2020 na Okresnom súde Žilina, ten však nie je v ústavnej sťažnosti označený za porušovateľa označených práv sťažovateľa. Okresný súd Žilina pritom rozhodoval 28. septembra 2020 o opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby a o námietke zaujatosti. Následne bola vec predložená Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o sťažnostiach sťažovateľa, ten však v októbri 2020 predložil vec najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odňatí a prikázaní veci. Po doručení veci krajskému súdu 10. novembra 2020 tento rozhodol 16. novembra 2020 o sťažnostiach sťažovateľa a o prikázaní veci okresnému súdu.

29. Následne okresný súd 5. januára 2021 rozhodoval o žiadosti sťažovateľa zo 17. decembra 2020 o prepustenie z väzby a o námietke zaujatosti. Vec po sťažnostiach sťažovateľa predložil krajskému súdu, ktorý rozhodol uzneseniami z 26. januára 2021. Potom bola vec po podaní návrhu sťažovateľa na odňatie veci okresnému súdu predložená najvyššiemu súdu (23. február až 5. marec 2021). Po rozhodnutí okresného súdu z 15. marca 2021 o ďalšej žiadosti o prepustenie z väzby

z 18. februára 2021 a vrátení spisu z krajského súdu (21 dní) určil koncom apríla okresný súd termíny pojednávania na 27. máj, 3. jún a 10. jún 2021. Prvé dva termíny však zrušil z dôvodu uprednostnenia rozhodovania o opravnom prostriedku sťažovateľa a pre návrh na odňatie veci. Na pojednávaní z 10. júna 2021 okresný súd zistil obštrukčné správanie sťažovateľa, odročil však pojednávanie z dôvodu ochoty sťažovateľa vypovedať na ďalšom pojednávaní. Ústavný súd dodáva, že podľa jeho zistenia do podania ústavnej sťažnosti okresný súd vykonal hlavné pojednávanie 1. júla 2021. Pojednávanie z 22. júla 2021 okresný súd odročil z dôvodu ospravedlnenia obhajkyne sťažovateľa a rozhodoval o ďalšej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

30. Sťažovateľove námietky ani uvedený prehľad úkonov okresného súdu a krajského súdu tak nezakladajú dôvodnosť jeho tvrdenia o existencii zbytočných prietahov v konaní. Od podania obžaloby do podania ústavnej sťažnosti trvalo konanie 12 mesiacov. V tomto období súd rozhodoval o troch žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, o námietkach zaujatosti podaných sťažovateľom, o jednom návrhu súdu a jednom návrhu sťažovateľa na odňatie veci. Pred okresným súdom a krajským súdom konanie trvalo 8 mesiacov, pričom štyrikrát súdy rozhodovali o osobnej slobode sťažovateľa. Okresný súd pred dvomi nariadenými termínmi hlavného pojednávania uprednostnil rozhodnutie o osobnej slobode na základe návrhu, resp. sťažnosti sťažovateľa a pri termíne z 10. júna 2021 zistil prítomnosť obštrukcií zo strany sťažovateľa.

31. Ústavný súd na tomto mieste nehodnotí, či opísaný postup okresného súdu bol správny alebo vhodný, ale hodnotí celkový dopad postupu okresného súdu na sťažovateľa z hľadiska základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy), resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Podľa názoru ústavného súdu aj sťažovateľ svojím správaním prispel k skutočnosti, že 12 mesiacov po podaní obžaloby nebolo vykonané hlavné pojednávanie, keďže na pojednávaní v júni 2021 mal robiť obštrukcie. Súdy opakovane rozhodovali o jeho osobnej slobode, pričom pri kolízii dvoch termínov pojednávania uprednostnili súdy rozhodovanie o väzbe. Nemožno im takýto ojedinelý postup bez ďalšieho vyčítať, avšak okresný súd musí mať na zreteli, aby nedochádzalo k opakovanému nevykonávaniu naplánovaných pojednávanií, pretože v konečnom dôsledku môže dôjsť k situácii, že bude urýchlene rozhodované o osobnej slobode sťažovateľa, ale „utrpiť“ postup vo veci samej, čo môže mať vplyv aj na primeranosť dĺžky väzby.

32. Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd po podaní ústavnej sťažnosti uskutočnil hlavné pojednávanie 19. augusta a 23. septembra 2021. Po zrušení rozhodnutia okresného súdu o osobnej slobode sťažovateľa z 22. júla 2021 uznesením krajského súdu z 11. augusta 2021 okresný súd opätovne rozhodoval 19. augusta 2021 a následne krajský súd rozhodol uznesením zo 6. septembra 2021. Termíny 30. september a 7. október 2021 boli zrušené na základe žiadosti nového obhajcu sťažovateľa (kolízia termínov), resp. z dôvodu prerušenia dodávky elektrickej energie. Ďalšie hlavné pojednávanie sa konalo 14. októbra 2021, bolo na ňom rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a vec bola predkladaná aj krajskému súdu. Termín 21. október 2021 bol zrušený zo zdravotných dôvodov u sťažovateľa a hlavné pojednávanie nariadené na 16. november 2021 sa neuskutočnilo pre nesúhlas sťažovateľa so substitučným zastupovaním obhajcu. Ďalšie hlavné pojednávanie sa uskutočnilo 18. novembra 2021. Termíny 25. a 30. november 2021 boli zrušené pre zdravotné dôvody na strane sťažovateľa a obhajcu, ako aj pre nevyhnutnosť predloženia

spisu krajskému súdu na rozhodnutie (zo 6. decembra 2021, pozn.) o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o väzbe z 12. novembra 2021. Hlavné pojednávanie sa potom uskutočnilo 11. a 18. januára 2022, nariadené sú termíny na 25. január, 1. a 8. február 2022. Okresný súd 14. januára 2022 opäť rozhodoval o osobnej slobode sťažovateľa.

33. Z tohto prehľadu vyplýva, že hlavné pojednávanie sa viackrát neuskutočnilo alebo muselo byť odročené z dôvodov na strane sťažovateľa (termíny 21. október, 16. november, 25. november 2021), resp. obhajoby (termíny 22. júl, 30. september, 25. a 30. november 2021), ale aj na strane súdu (7. a 14. október 2021). V tomto nasledujúcom období sa rozhodovalo o štyroch žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a následných sťažnostiach. Za takéhoto stavu ústavný súd medzi postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 72/2020 a porušením označených práv nenašiel takú vzájomnú súvislosť, ktorá by svedčila o ich porušení dosahujúcom ústavnú intenzitu, ktoré by mal bližšie preskúmať v štádiu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (ak by jej predmetom bol postup okresného súdu, pozn.), preto ústavnú sťažnosť v tejto časti považuje za zjavne neopodstatnenú. Z týchto dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

34. K námietke sťažovateľa, že súdy rozhodujúce o jeho väzbe po podaní obžaloby nezohľadnili výskyt zbytočných prietáhov, resp. že postup súdov vo veci samej nebol urýchlený a s osobitnou starostlivosťou, ústavný súd uvádza, že ide o námietky spadajúce pod ochranu čl. 5 ods. 4 dohovoru. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí opísal priebeh konania od podania obžaloby a následne stručne vyhodnotil postup okresného súdu ako nevykazujúci zbytočné prietahy. Podľa názoru ústavného súdu je tento záver krajského súdu ústavne akceptovateľný, pretože vychádza zo skutočného vyhodnotenia postupu okresného súdu a vo výsledku zohľadňuje aj ostatné kritériá, ako je zložitnosť veci (v okolnostiach veci neprítomná), konanie strán, predmet konania a význam veci pre sťažovateľa. Pokiaľ ide o konanie strán (konanie okresného súdu od podania obžaloby) a postup súdov, tie ústavný súd už uviedol. Na tomto mieste ústavný súd len dodáva, že to bol aj spôsob výkonu práva na obhajobu, ktorý viackrát súdu znemožnil plynule postupovať v nariadených úkonoch (napr. hlavné pojednávanie z 10. júna 2021 a potom 1. júla 2021 v rámci jeho vyjadrenia, že bude vypovedať, alebo aj nesúhlas so substitúciou obhajkyne na pojednávaní z 23. septembra 2021 v kontraste s prijatím splnomocnenia obhajcu JUDr. Kašubu z 28. septembra 2021, čo zasiahlo aj pojednávanie z 30. septembra 2021).

35. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti namietaného porušenia práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a rozhodnutiami konajúcich súdov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu:

36. K namietanému porušeniu označených práv postupom súdov malo podľa sťažovateľa dôjsť neprimeranou celkovou dobou rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, o následnom opravnom prostriedku sťažovateľa a návrhu na odňatie a príkázanie veci. Sťažovateľ však bližšie neuvádza žiadnu konkrétnu výčitku k rýchlosti postupu okresného súdu pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode. Ďalej do navrhovaného petitu sťažovateľ nepremieta svoje námietky z odôvodnenia v podobe označenia postupu okresného súdu alebo krajského súdu.

Ústavný súd z dôvodu materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti preskúmal aj túto možnosť porušenia práv.

37. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

38. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté okrem iného aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

39. Ústavný súd pri posudzovaní požiadavky urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle označených článkov nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva *Bezicheri proti Taliansku* z 25. 10. 1989, sťažnosť č. 11400/85).

40. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených rozhodnutí vyplýva, že napadnutým rozhodnutím okresného súdu z 13. mája 2021 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby doručená súdu 6. mája 2021. Sťažovateľovi bolo rozhodnutie doručené hneď v deň vydania. Ponechal si lehotu na podanie sťažnosti a podal ju 17. mája 2021 (súdu bola doručená 21. mája 2021) s tým, že ju odôvodní do 7 dní, čo urobila obhajkyňa 24. mája 2021 a on 26. mája 2021. Krajskému súdu bol spis predložený 31. mája 2021, ten o sťažnosti rozhodol napadnutým rozhodnutím z 2. júna 2021 a o návrhu na odňatie a prikázanie veci nekonal, o čom urobil v spise záznam, čo na tomto mieste ústavný súd akceptuje ako zákonom predpokladaný spôsob vybavenia návrhu, o ktorého ústavnej prijateľnosti sa súd vyjadrí v rámci ústavného prieskumu napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Spis bol vrátený 7. júna 2021 okresnému súdu, ktorý doručil rozhodnutie sťažovateľovi 11. júna 2021 a obhajkyňi 9. júna 2021.

41. Od doručenia žiadosti sťažovateľa do rozhodnutia okresného súdu uplynulo 7 dní. Do predloženia sťažnosti sťažovateľa so spisom krajskému súdu uplynulo 18 dní, pričom okresný súd vyčkával podstatnú časť tohto obdobia (13 dní) na podanie sťažnosti, resp. doručenie odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa, čo súdu nemožno vyčítať. Krajský súd rozhodol dva dni po predložení veci, do vrátenia spisu okresnému súdu po rozhodnutí o sťažnosti uplynulo 7 dní. Do doručenia rozhodnutia sťažovateľovi uplynuli 4 dni. V zmysle citovanej judikatúry je takýto časový úsek rozhodovania a konania okresného súdu (16 dní) a krajského súdu (9 dní) z hľadiska záruk poskytovaných čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, hneď na prvý pohľad akceptovateľný. Tento záver je platný navyše s prihliadnutím na skutočnosť, že požiadavka urýchlenosti je menej prísna, pokiaľ ide o konanie pred odvolacím, resp.

sťažnostným súdom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Abdulkhanov proti Rusku z 2. 10. 2012, sťažnosť č. 14743/11, bod 198).

42. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že prijatie ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie nedáva vyhliadku na možnosť rozhodnutia o porušení sťažovateľových označených práv postupom okresného súdu a krajského súdu, a preto odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.5. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom:

43. K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že súdy nereagovali dostatočným spôsobom na jeho argumentáciu, ich rozhodnutia sú nepreskúmateľné a arbitrárne, že krajský súd zanedbal svoj prieskum z hľadiska, či väzba netrvá nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, a že sťažovateľ mal byť prepustený na slobodu, že nekonal o návrhu na odňatie veci, že vec rozhodol miestne nepríslušný krajský súd, ktorý sťažovateľovi odňal právo na nestranný a zákonom definovaný súd, ako aj že okresný súd nevypočul osobu ponúkajúcu peňažnú záruku.

44. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00). Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru.

45. So zreteľom na to, že čl. 6 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky v ňom uvedené nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru. Aj v tomto type konaní sa určité základné procesné záruky poskytovať musia, i keď nemusia byť nutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 dohovoru (II. ÚS 108/08, II. ÚS 266/13, II. ÚS 175/17). Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. II. ÚS 113/2020).

46. Právo obvineného na nestranného sudcu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy treba považovať nepochybne aj za súčasť konania o väzbe. Treba ich teda považovať za súčasť procesných práv obvineného aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, resp. čl. 17 ústavy. Povinnosťou všeobecných súdov je umožniť obvinenému uplatnenie práva na nestranného sudcu tak, aby sa zachoval jeho reálny obsah a zmysel. Inak by totiž toto právo nebolo možné považovať za reálne, ale iba za teoretické, resp.

iluzórne. Výklad príslušných ustanovení dotknutých právnych predpisov musí byť preto taký, aby sa uplatnenie práva na zákonného a nestranného sudcu v konaní o väzbe obvinenému reálne umožnilo (mutatis mutandis II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 175/2017).

47. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

48. Pri posúdení napadnutého rozhodnutia krajského súdu nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť alebo nemal byť prepustený z väzby na slobodu. Úloha ústavného súdu sa tak v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či je odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu pri jeho posúdení v spojení s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu (IV. ÚS 350/09) ústavnoprávne akceptovateľné.

49. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnení napadnutých rozhodnutí konštatuje, že oba sudy sa zaoberali základnou materiálnou podmienkou väzby sťažovateľa, a to dôvodnosťou podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku vykazujúceho znaky trestného činu. Primerane odkázali (osobitne okresný súd, pozn.) na konkrétne výsledky dokazovania, ktoré majú podľa mienky ústavného súdu aj vzhľadom na postup okresného súdu vo veci samej dostatočnú relevanciu pre prijatý záver súdu.

50. Z odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladanému dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pre ktorý aj bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, vyplýva záver o pretrvávajúcej obave z možného pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom, ktorý je podľa názoru ústavného súdu prijateľne a presvedčivo vyvedený na základe konkrétne opísaných okolností vyplývajúcich z konania. Trestná minulosť (rovnaké alebo podobné činy ako tie aktuálne mu kladené za vinu, pozn.) a skutočnosť, že trestnej činnosti sa mal sťažovateľ dopustiť v čase nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka v inej trestnej veci, ako aj kritické zhodnotenie osoby sťažovateľa sú v tejto súvislosti všetko okolnosti konkrétne a relevantné. Doplnené sú o skutočnosť, že v čase rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby bolo proti nemu vedené ďalšie trestné stíhanie. Ak konajúce sudy v rámci úvah o preventívnej väzbe vo svojich rozhodnutiach uviedli odsúdenia sťažovateľa z minulosti, hoci boli tresty vykonané, prípadne zahladené, ústavný súd nevníma pri už opísanom spôsobe odôvodnenia ústavný nesúlad. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že krajský súd nezohľadnil jeho charakter a nápravu počas výkonu trestu odňatia slobody, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ dostal na tieto námietky odpoveď pri predchádzajúcom rozhodovaní súdov o osobnej slobode, ktoré bolo predmetom ústavného prieskumu (I. ÚS 254/2021).

51. Ústavný súd nezistil, že by krajský súd jednostranne, bez zohľadnenia akéhokoľvek argumentu sťažovateľa trval na správnosti záverov okresného súdu, hoci výslovne neuvádzal jednotlivé argumenty sťažovateľa z jeho sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné spresniť, že sťažnosť proti

napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odôvodnila obhajkyňa vecne v podstate len odkázaním na obsah pripojených zápisníc okresného súdu z výsluchov (z 13. mája 2021 a 15. marca 2021). Sťažovateľ svoju sťažnosť okrem rovnakého odkazu na zápisnice a pri zotrvaní na svojom návrhu na odňatie a prikázanie veci odôvodnil poukazovaním na nedostatky predchádzajúcich rozhodnutí o väzbe a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal. Ústavný súd preto vzhľadom na obsah odôvodnení sťažností sťažovateľa a napadnutých rozhodnutí uvádza, že krajský súd dal odpovede na podstatné námietky sťažovateľa o nezákonnosti rozhodovania krajského súdu, o existencii zbytočných prietahov v postupe okresného súdu, o práve byť vo väzbe len nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania.

52. Ani skutočnosti, ktoré konajúce súdy prezentovali ako dôvody vylučujúce možnosť nahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením, sa nejavia ústavnému súdu ako všeobecné, nepresvedčivé alebo arbitrárne (m. m. III. ÚS 431/2015). Rozhodujúcou skutočnosťou bolo, že ide o trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin, keď nahradenie väzby prichádza do úvahy podľa Trestného poriadku iba za prítomnosti výnimočných okolností, ktoré súdy nezistili. Relevantné bolo aj zohľadnenie skutkových okolností prípadu, osoby sťažovateľa a nesplnenie účelu náhrady väzby v minulosti. Sťažovateľ navyše v sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu neuviedol námietku o nevypočutí osoby ponúkajúcej peňažnú záruku.

53. Pri posudzovaní primeranosti trvania väzby ústavný súd nezistil nepomer medzi dovtedajšou dĺžkou jej trvania (od decembra 2020 do júna 2021 je to 6 mesiacov opätovnej väzby) a okolnosťami, ktoré sú jej dôvodom. Vo väzbe sa predtým sťažovateľ nachádzal od 16. mája 2018 do 29. novembra 2018 (t. j. 6 mesiacov a 13 dní), následne bol vo výkone trestu odňatia slobody do 2. decembra 2020, po ktorého skončení bol znova vzatý do väzby. V čase rozhodovania krajského súdu sťažovateľ vykonával väzbu zatiaľ celkovo približne 12 mesiacov, pričom celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom pri obzvlášť závažnom zločine nesmie presiahnuť 48 mesiacov, ako poukázal krajský súd. Všeobecné súdy svoje rozhodnutia o ďalšej existencii zákonného dôvodu väzby, ako aj o jej nevyhnutnosti, resp. primeranosti v aktuálnom štádiu konania ústavne prijateľným spôsobom odôvodnili a samotná dĺžka trvania väzby nepredstavuje bez ďalšieho dôvod na prepustenie sťažovateľa na slobodu.

54. Pri námietkach súvisiacich s návrhom na odňatie a prikázanie veci je potrebné zohľadniť, že účelom inštitútu zákonného sudcu je zabezpečiť, aby nedošlo k manipulácii rozhodovania výberom súdov a sudcov „*ad hoc*“ (IV. ÚS 514/2021). Právo obvineného na zákonného sudcu nie je absolútne, nie je cieľom samo osebe, ale slúži k dosiahnutiu spravodlivého konania. Prvým predpokladom naplnenia práva na zákonného sudcu je konanie na zákonnom súde, teda na súde, ktorý je podľa zákona vecne a miestne príslušný rozhodnúť konkrétnu vec. Až keď sa splnia podmienky zákonného súdu, možno uvažovať o tom, ktorý zo sudcov zákonného súdu má status zákonného sudcu. Za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy treba považovať sudcu, ktorý bol určený na prejednanie a rozhodovanie veci v súlade s rozvrhom práce súdu, a tiež sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť alebo ktorému bola vec pridelená v dôsledku realizácie delegačného príkazu nadriadeného súdu.

55. Nie je úlohou ústavného súdu na tomto mieste interpretovať relevantné ustanovenia Trestného poriadku, pretože výklad zákonov v zásade prináleží všeobecným súdom, a nie je úlohou ústavného súdu ani vyjadrovať sa k tomu, ako mohol, resp. mal postupovať krajský súd pri rozhodovaní

o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o väzbe a o návrhu na delegáciu veci. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť postupu krajského súdu s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

56. V okolnostiach prípadu je významné, že uznesením najvyššieho súdu z 27. októbra 2020 bolo rozhodnuté o nutnej delegácii z dôvodu objektívnej pochybnosti o nezaujatosti sudcov trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline vo vzťahu k sťažovateľovi (ako dôležitého dôvodu, pozn.), čím bola prelomená zásada zákonného sudcu. Sťažovateľ toto uznesenie ústavnou sťažnosťou nenapadol, preto ústavný súd nemá priestor, aby sa zaoberal jeho ústavnosťou. Krajský súd v rámci realizácie delegačného príkazu prikázal rozhodovať okresnému súdu o obžalobe na sťažovateľa, sám rozhodol o sťažnostiach proti rozhodnutiu o väzbe a rozhodnutiu o nevyklúčení sudkyne. V nadväznosti na to považoval krajský súd za nepochybné, že je zákonným súdom druhého stupňa (nadriadeným súdom voči súdu prvého stupňa). V konkrétnych okolnostiach prípadu je potom potrebné ustáliť, či bola zachovaná rovnováha medzi základným právom na osobnú slobodu a právom na zákonného sudcu, resp. zásadou neodňateľnosti zákonného sudcu.

57. Pri zohľadnení uvedených skutočností ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nie je ústavne nesúladne, ak krajský súd zásade zákonného sudcu neprisúdil sťažovateľom naznačovaný význam vzhľadom na štádium konania a na možnosť ďalších nepriaznivých dopadov na rýchlosť rozhodovania o väzbe. Krajský súd verne vystihol obsah a zmysel uznesenia najvyššieho súdu a zasadil ho do kontextu, ktorý je rozumne pochopiteľný. Krajský súd neodignoroval návrh sťažovateľa na odňatie veci. Predložil ho na zasadnutí senátu, ale uplatnil naň procesný postup bez vydania formálneho rozhodnutia. Svoj postup krajský súd potom preskúmateľne odôvodnil v napadnutom uznesení.

58. Hoci sa to v rozsiahlej argumentácii sťažovateľa stráca, je potrebné upriamiť pozornosť na obsah samotného návrhu na odňatie a prikázanie veci. Ten bol založený na argumentácii sťažovateľa o nesprávnom pochopení delegačného príkazu najvyššieho súdu krajským súdom, ktorý v konaniach so sp. zn. 23 Tos 8/2021 a 3 Tos 34/2021 preskúmaval ako nadriadený súd rozhodnutia okresného súdu o väzbe, čím mal porušiť právo sťažovateľa na zákonného sudcu a založiť pochybnosti o zákonnosti súdu a nestrannosti sudcov.

59. V postupe sťažovateľa pri podaní návrhu na odňatie a prikázanie veci proti krajskému súdu možno nájsť známky špekulatívnosti, pretože ho založil na námietke, ktorú mohol použiť v predchádzajúcich dvoch ústavných sťažnostiach proti rozhodnutiam krajského súdu o väzbe. Ústavný súd na základe týchto ústavných sťažností vo veciach sp. zn. II. ÚS 458/2021 a I. ÚS 254/2021 preskúmaval ústavnosť uznesení krajského súdu č. k. 23 Tos 8/2021 z 26. januára 2021 a č. k. 3 Tos 34/2021 z 13. apríla 2021. Prvýkrát sťažovateľ vyjadril už spomínanú pochybnosť o správnom chápaní delegačného príkazu najvyššieho súdu pri výsluchu pred okresným súdom z 5. januára 2021, neskôr aj na výsluchu 15. marca 2021. Neurobil tak ale procesným spôsobom pred okresným súdom ani v ďalšom inštančnom postupe (tak, ako to urobil neskôr na výsluchu 13. mája 2021, pozn.), ale vyčkal s touto námietkou do vydania už uvedených rozhodnutí krajského súdu, ktoré neboli v jeho prospech. Námietku potom použil na odôvodnenie pochybností o nezákonnosti súdu a o nestrannosti sudcov krajského súdu, ktorí vec rozhodli.

60. Tieto okolnosti sťažovateľov prípad odlišujú od prípadov týkajúcich sa výnimiek z postupu podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, na ktoré odkazuje, pretože v prvom z nich (II. ÚS 153/08) boli predmetom posudzovania protirečivé vyjadrenia konajúceho sudcu k zastupovaniu sťažovateľky a o potrebe vydávania rozhodnutia, v druhom (III. ÚS 111/2018) zasa neprípustné vyjadrenia sudcu z prípravného konania o vine sťažovateľa počas väzobného výsluchu.

61. S prihliadnutím na uvedené za ústavne konformné, adekvátne a v momente rozhodovania dostatočné považoval ústavný súd odôvodnenie postupu uplatneného krajským súdom, zavŕšeného napadnutým rozhodnutím v súvislosti s posúdením návrhu sťažovateľa na odňatie a prikázanie veci inému súdu. Sťažovateľ má naďalej zachovanú možnosť uplatnenia tejto námietky v priebehu konania vo veci samej, resp. v opravných prostriedkoch. Dôvody, ktorými krajský súd svoj záver podporil, vylučujú hodnotenie jeho postupu ako svojvoľného alebo manipulujúceho zákonné pravidlá výberu sudcu. Interpretácia a aplikácia príslušnej právnej úpravy zo strany krajského súdu nepopiera jej znenie, zmysel ani jej účel a je súčasne odrazom spôsobu jej výkladu (pokiaľ ide o § 23 ods. 1 a § 32 ods. 6 Trestného poriadku) zo strany najvyššieho súdu ako orgánu oprávneného podávať záväzný výklad zákonov. A v takom prípade neprichádza do úvahy intervencia ústavného súdu do rozhodnutia všeobecného súdu. Krajským súdom uplatnený právny názor najvyššieho súdu viedol aj k prijatiu stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. Tpj 37/2021 zo 16. júna 2021. Ústavný súd vzhľadom na tieto okolnosti prípadu nevníma obmedzenie práva sťažovateľa na zákonného sudcu, resp. na nestranného sudcu za neprimerané, nevyvážené a nenáležité stavajúce do popredia záujem na urýchlení súdneho konania pri rozhodovaní o väzbe.

62. K námietke sťažovateľa o znemožnení prípravy obhajoby v dôsledku neoznámenia mu predmetu nariadených hlavných pojednávaní z mája a júna 2021 ústavný súd uvádza, že nie je premietnutá do návrhu petitu s označením konkrétneho práva alebo článku, ako to je pri ostatných námietkach. Navyše ide o námietku týkajúcu sa konania vo veci samej, ktorú bude možné použiť v budúcnosti v riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch proti prípadným meritórnym rozhodnutiam okresného súdu. V tomto štádiu rozhodovania ústavný súd nezistil dostatočnú súvislosť tejto námietky s predmetom ústavného prieskumu.

63. Ústavný súd po prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu a jemu predchádzajúceho postupu z hľadísk, ktoré ústavný prieskum pripúšťa, teda konštatuje, že v prípade sťažovateľa sa nepreukázala neoprávnenosť rozhodnutia obmedzujúceho osobnú slobodu sťažovateľa, resp. preukázala sa jeho udržateľnosť vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho cieľa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v zásade nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi vrátane obsahu práva na slobodu zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny ktoré mali byť postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu porušené. Neexistuje preto ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasiahol, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia. Na základe toho ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

III.6. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

64. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2022

Ladislav DUDITŠ
predseda senátu